

# Velikonoce podle Leopolda Christa

**N**ejvětší křesťanské svátky se kvapem blíží, připomeňme si tedy, jak na ně ve své rukopisné kronice vzpomíná meziříčský rodák, akademický sochař Leopold Christ: „Asi týden před šmigrustem jsme šli k Bečvě na proutí na ‚tatary‘. Zde kolem Bečvy bylo jen proutí zelené. Chodívali jsme až ke Lhotce na červené a žluté, aby

byl tatar krásný. Řezali jsme

dlouhé na pořádné tatar, aby z nás byl strach. Přinášeli velké otečky a doma přebrali a ty pěkné dali do sklepa, aby nezachly. Ještě malému ogarovi dělal tatar tatínek, ale moc brzy jsem se ho naučil vázat sám. Pletli jsme čtveráky, pateráky a osmeráky. Ty poslední byly nejpěknější. Pletli jsme je večer před šmigrustem a na

vlastních zádech zkoušeli, jak přiléhají. Dělalí jsme tři, čtyři, aby bylo na výměnu, když se některý otřepil... A před Velkou nocí si každý ogar opravoval a mazal ‚tragač‘, aby ho měl připravený na Zelený čtvrtek... Který ogar neměl tragač, připravil si aspoň klapačku a rachotačku. A na Zelený čtvrtek o půl dvanácté jsme se všichni

sešli se svými instrumenty

## muzejní kukátko

v Krásně u kostela. Ve dvanáct jsme se seřadili, smekli čepice, pomodlili ‚Anděl Páně‘, třikrát obejeli kříž před kostelem a vyrazili s hrčením po Krásně, po mostě, nahoru ke kostelu... A tak to šlo až do Bílé soboty, kdy se začalo při mši zvonit ‚Gloria‘. To se zvony vrátily z Říma. Na Velký pátek jsme rachotali ráno, v poledne, od-



**KOČIČKY** svěcené o Květné neděli přinášely hospodáři i stavení štěstí. Foto: archiv MRV

poledne ve tři hodiny i večer. Též na věži se hrkalo; tam byl ohromný trakař se dvěma klikami. U každé kliky točil jeden zvonař, bratři Kratochvílci. To-

čili, až ve věži hřmělo. Jim to nevadilo, oni byli skoro hluchí od zvonění.“

**Ivana Ostřanská, historik  
Muzea regionu Valašsko**